USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Petra Průchy a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **V. T. T.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. dubna 2017, č. j. OAM-860/ZA-ZA11-HA10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. prosince 2017, č. j. 1 Az 46/2017 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně podala dne 6. října 2016 žádost o mezinárodní ochranu. Při pohovoru k žádosti ji odůvodnila tím, že má strach ze svých věřitelů ve Vietnamu, kteří jí už před odjezdem do České republiky pohrozili, že ji polijí nějakou tekutinou, která jí ublíží. V České republice žalobkyně žila od roku 2002 (tehdy poprvé žádala o mezinárodní ochranu) do roku 2010 nelegálně, od té doby jí byly udělovány výjezdní příkazy v souvislosti s řízením o správním vyhoštění. Na otázku, proč se doposud nepokusila dluh alespoň částečně splatit, žalobkyně neodpověděla. Po návratu do vlasti by se musela obrátit se žádostí o ochranu na příslušné úřady, ale nezná tamní zákony a neví, jak úřady fungují. Musí se rovněž starat o manžela, který má rakovinu a má v České republice povolen trvalý pobyt.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 - 14b zákona č. 326/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil. Na základě tvrzení žalobkyně dospěl k závěru, že jí nehrozí pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Hlavním důvodem žádosti žalobkyně je snaha o legalizaci pobytu v České republice poté, co jí bylo uloženo správní vyhoštění, k čemuž však mezinárodní ochrana není určena. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany nejsou ani obavy

z věřitelů (dle názoru žalovaného účelově tvrzené), žalobkyně má možnost využít ochrany vietnamských státních orgánů. Manžel žalobkyně v průběhu správního řízení zemřel, odpadl tak důvod, pro který se domáhala udělení humanitárního azylu.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl rozsudkem označeným v záhlaví. Městský soud potvrdil stanovisko žalovaného, že žalobkyně by v zemi původu mohla vyhledat ochranu před věřiteli u příslušných orgánů. Pronásledování ze strany věřitelů nelze vůbec podřadit pod některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalobkyně tedy neunesla ani břemeno tvrzení, a není proto nutné rozebírat rozložení důkazního břemene v řízení o mezinárodní ochraně. Zdůvodnění žalovaného, proč žalobkyni neudělil humanitární azyl, považuje městský soud za zcela dostatečné.

[4] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu včas kasační stížnost. Městský soud se dle jejího názoru odklonil od ustálené judikatury týkající se důkazního břemene žadatelů o mezinárodní ochranu a nevypořádal se s některými námitkami, a proto je kasační stížnost přijatelná. Stěžovatelka se v případě návratu do vlasti obává o svůj život, neboť svým věřitelům dluží značnou částku a ti jí pohrozili poleptáním kyselinou. Původcem pronásledování přitom může být i nestátní subjekt a názor městského soudu, že stěžovatelka může využít ochrany země původu, není správný. Případná následná pomoc vietnamských orgánů by stěžovatelce nebyla nic platná. Žalovaný také nepřípustně vychýlil rozložení důkazního břemene v neprospěch stěžovatelky.

[5] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou, hlavním motivem stěžovatelky byla snaha o legalizaci pobytu v České republice. Trvá na tom, že stěžovatelka může využít ochrany proti věřitelům ze strany orgánů země původu. Městský soud se dle jeho názoru neodchýlil od ustálené judikatury a posoudil všechny žalobní námitky.

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost vyhodnotil jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (k výkladu tohoto pojmu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS). Jelikož usnesení, jímž se kasační stížnost odmítá pro nepřijatelnost, nemusí být odůvodněno (§ 104a odst. 3 s. ř. s.), konstatuje Nejvyšší správní soud pouze stručně, že rozhodnutí žalovaného je zcela přezkoumatelné, městský soud všechny žalobní námitky vypořádal správně a obě rozhodnutí jsou opřena o dostatečně zjištěný skutkový stav.

[7] Prakticky jediným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, který stěžovatelka uvádí (pomineme-li péči o nemocného manžela, který však ještě před vydáním rozhodnutí žalovaného zemřel), je strach z násilného jednání ze strany věřitelů, jimž stěžovatelka v zemi původu dluží značnou částku. Nejvyšší správní soud však setrvale judikuje, že obavy z věřitelů nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (rozsudky ze dne 27. srpna 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51 a č. j. 4 Azs 7/2003 - 60, rozsudek ze dne 31. října 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 61 či ze dne 15. prosince 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, usnesení ze dne 26. dubna 2012, č. j. 3 Azs 9/2012 - 16, ze dne 11. května 2014, č. j. 2 Azs 14/2013 -

49, a ze dne 18. ledna 2017, č. j. 6 Azs 327/2016 - 24). Věrohodnost tvrzení stěžovatelky je nadto značně zpochybněna tím, že v žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podala v roce 2002, se o žádných problémech s věřiteli nezmínila. Není rovněž pravda, že by žalovaný v případě stěžovatelky nastavil nepřiměřeně vysoký důkazní standard – pouze její tvrzení (zcela správně) nepovažoval za azylově relevantní (srov. přiměřeně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2011, č. j. 8 Azs 12/2011 - 79).

[8] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v žalobě i v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rovněž nedospěl k závěru, že by se městský soud dopustil hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Stěžovatelku je třeba upozornit na to, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. ledna 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48) a prostřednictvím žádostí o mezinárodní ochranu nelze obcházet povinnosti vyplývající pro cizince z citovaného zákona, popřípadě z jiných právních předpisů.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu